

Батько і діти

Олесь Бабій

Як зайде ласкаве сонце за горою,
Повертає батько з поля із косою
І, втомившись кісьбою, йде до хати
Відпочити і з дітьми порозмовляти.
Тоді Галя і Данилко кучерявий
Покидають свої іграшки, забави
І сідають на коліна свого татка
Та щебечуть, мов на весну ластів'ятка:
"Ми були сьогодні чемні цілу днину,
Розкажи нам про війну за Україну".
І синкові гладить батенько головку
Та розказує, а діти мовкнуть, мовкнуть.
"Я тоді мав літ сімнадцять лиш від роду,
Як війна у нас почалась за свободу,
Добровольцем тоді став я під прапори
І в боях пішов з Карпат по Чорне Море...
Років два боролось військо наше сміло,
Та не вдалося велике наше діло...
Впало військо, мов те листя в падолисті,
Залишилося могил аж тисяч двісті..."

А як батенько скінчить оповідати,
Син зривається, стає посеред хати
І тоді вогнем палають його очі,
Він, задивлений у чорну темінь ночі,
Кличе: тату, чуєш, тату! Мамо, тату...
Я в сімнадцять літ покину вас і хату...
І піду, як ти пішов, до бою сміло.

Закінчити розпочате твоє діло...
Тільки мати, що війни боїться й битви,
Шепче тихо у кутку слова молитви.
І не знає, сумувати чи радіти:
"Який батько войовничий - такі діти".

Львів, 1930 р.